

a potom náhle zblednou, povléknou se stínem, vsáknou do písku, průzračné jako filigrán, když slunce vstoupí v zamyšlenost oblak.

Ale jednu chvíli se alej zahemžila jejich svěžím spěchem a zdálo se, že z šelestu jejich prádla proudí bezejmenná vůně aleje. Ach, ty vzdušné a svěže naškrobené košilky, vedené na procházku pod ažurovým stínem jarní chodby, košilky s mokkými skvrnami v podpaždí, jež schnou ve fialkových závanec dálky. Ach, ty mladé, rytmické, pohybem uhřáté nohy v nových, hedvábně vrzavých punčochách, pod nimiž se skrývají rudé skvrny a uhříky – zdravé jarní vřidky horké krve. Ach, celý ten park je drze uhříkovatý a na všech stromech vyrazily uhříky pupenců, které pukají cvrlikáním.

Potom se alej znovu vyprázdňuje a pod klenbou promenády tiše povrzává drátěnými pružinami dětský kočárek na štíhlých kolech. V malém lakovaném člunu, položeno v záhonu vysokých, naškrobených hedvábných kanýrů spí jako v kytici cosi jemnějšího nežli květiny. Dívka, která pomalu tlačí kočárek, se nad ním chvílemi naklání, přejíždí jen po jeho zadních kolech, až péra drnčí, a překlápí k sobě ten houpavý košík, rozkvetlý svěží bělobou, a něžně rozfoukává kytici tylu až k sladkému dřímajícímu jádru, jehož spánkem putuje jako pohádka, zatímco kočárek míjí pruhy stínu – to proudění oblaků a světla.

Potom v poledne se stále ještě parčík plný poupat proplétá světlem a stínem, a jemnými oky jeho sítě se donekonečna sype ptačí štěbetání – sype se z větve na větev, sype se jako perly drátěnou klecí dne, ale ženy kráčející po okraji promenády jsou už unaveny, mají vlasy pocuchané migrénou a tváře ztýrané jarem, a pak se už

alej úplně vyprázdňuje a odpoledním tichem pomalu táhne pach jídel ze zahradní restaurace.

XIV

Den co den, vždy v stejnou hodinu, jde Bianka se svou vychovatelkou alejí v parku. Co mám říci o Biance, jak ji popsat? Vím jenom, že je v kouzelném souhlase sama se sebou, že dokonale plní svůj program. Se srdcem sevřeným hlubokou radostí vidím pokaždé znovu, jak – krok za krokem – vchází do vlastní bytosti, lehká jako tanečnice, a jak bezděčně každým pohybem proniká přesně k podstatě.

Jde docela obyčejně, ne s přemírou gracie, ale s prostotou, která chytá za srdce, a srdce se svírá štěstím, že lze býtí Biankou tak prostě, bez jakékoli vyumělkovanosti a jakéhokoli úsilí.

Jednou ke mně pomalu zvedla oči a moudrost jejího pohledu mnou pronikla skrz naskrz jako střela. Od té doby vím, že jí nic nezůstává utajeno, že zná všechny mé myšlenky od samého začátku. Od toho okamžiku jsem se jí dal do služeb, bezhraničně a nedílně. Přijala to sotva patrným kývnutím víček. Stalo se to beze slova, v chůzi, v jediném pohledu.

Když si ji chci představit, mohu si přivolat jen jednu nevýznamnou podrobnost: její chlapecky drsnou kůži na kolenou, což je hluboce dojemné a zavádí myšlenky do trýznivých průsmků protikladů, mezi oblažující antinomie. Všecko ostatní, výše i níže, je transcendentní a nepředstavitelné.